

„reaktionært“ i deres Mund — medmindre det skulde være i Fortrydelse over, at det har vist sig, at Lovforslaget er affattet saaledes, at det ikke er reaktionært. Det reaktionære maa jo ligge i Tilbageskridt fra det bestaaende, ikke sandt? Men jeg maa gøre opmærksom paa, at den nugældende Sygekasselov i sin § 6 ikke taler om Arbejdere i Almindelighed, men taler om ubemidlede Arbejdere. Er det da reaktionært, at Formuegrænsen i dette Lovforslag flyttes op fra 5,000 Kr. til 10,000 Kr.? Eller er det reaktionært, at Indtægten bliver i det væsentlige den samme som tidligere, dog for Landets Vedkommende hævet med 100 Kr. og for de større Byer ogsaa hævet ganske betydeligt? Er det reaktionært, at Tillæget for Børn sættes til 200 Kr. for det første Barn og 150 Kr. for hvert af de øvrige, medens det tidligere kun har været 100 Kr. for hvert Barn? Eller kalder de Herrer det reaktionært, naar Lovforslaget aabner Adgang til, at en Mand, der er Medlem af en Sygekasse, men hvis Indtægter overskrider den i § 6 fastsatte Grænse, fremdeles kan være Medlem, selv om hans Indtægt stiger med 600 Kr.? Er det reaktionært, at man søger at faa nogle af de kronisk syge med ind under Forsikringen? Er det reaktionært, at man sætter Aldersgrænsen ned til 14 Aar i Stedet for 15, eller at man giver Kommunerne Ret til at yde $\frac{2}{3}$ af Medlemsbidraget til fattige Medlemmer? Er det reaktionært, at man giver Sygekassemedlemmer Hjælp til at faa ogsaa Bandager, Bind o. s. v. paa Sygehusene, eller at man lader Plejebørn, hvorfor der ikke betales Plejeløn, nyde den selv samme Ret som Medlemmernes egne Børn og samtidig aabner Adgang til, at de Plejebørn, for hvem der betales Plejeløn, ogsaa kan komme ind under Sygeforsikring? Ved nu at gennemgaa Bestemmelserne kommer jeg i Tanker om det Sted, som vistnok maa være reaktionært, det vil sige, i de Herrer Øjne, nemlig den Bestemmelse, at alle Sygekasser i Landet og deriblandt ogsaa de københavnske fra 1. Januar 1914 skal aabne Adgang for Medlemmerne til at tegne en Sygeforsikring med kun 40 Øre i Dagpenge, altsaa for et billigt Kontingent. Det vil sikkert bidrage til, at mange af de 700,000 Medlemmer, som det ærede Medlem for Præstø Amts 2den Valgkreds (Stauning) talte om, vil kunne faa Lejlighed til her i København at komme ind i Sygekassen, en Lejlighed, som de nu er afskaaret fra. Og vilde man saa samtidig befytte sig paa at bringe Administrationsudgifterne ned i de københavnske Sygekasser, vilde det

ogsaa forbedre Forholdet i en væsentlig Grad. Men hvem kunde ane, at man skulde blæde saa langt hien som til § 19 for at finde det, der muligvis i de Herrer Øjne kunde være reaktionært, og at det var knyttet til saa ganske smaa og simple Ord som disse tre »kun 40 Øre«.

Jeg forstaaer slet ikke Talen om, at man helst skulde standse dette Lovforslags Behandling, indtil en ny Rigsdag kunde tage Sagen op. Ja, det gik endogsaa saa vidt, at det ærede Medlem for Præstø Amts 2den Valgkreds (Stauning) vilde have denne Sag forelagt for Vælgerne, for at de kunde tage Bestemmelse om, hvorvidt Sagen skulde fremmes eller ikke fremmes — det maatte altsaa ske ved et Valg. Er de Vælgere, der har sendt det ærede Medlem herind paa Tinge, da saa usikre paa ham, at de ikke tør betro ham det Hverv at behandle dette Lovforslag? Jeg er sikker paa, at Vælgerne rundt omkring i Landet ikke er bange for at betro os Tingmænd det Stykke Arbejde, uden at de selv i Forvejen er blevet spurgt derom.

Chr. Hansen: Jeg har blot ganske faa Bemærkninger at gøre i Dag. Da mit Partis Ordfører (Stauning) har talt saa udmærket og netop har berørt de Ting, som er kommet frem under Debatten i disse Dage, vilde det kun være Gentagelser, om jeg udtalte mig yderligere derom. Jeg vil dog have Lov til at gøre et Par enkelte Bemærkninger, specielt til den højtærede Minister, fordi Ministeren henvendte sig til mig i Gaar i Anledning af nogle Udtalelser, jeg havde fremsat. Ministeren sagde, at jeg havde bebrejdet ham, at han ikke var gaaet den rigtige Vej og havde fulgt Flertallet. Men Ministeren ved jo meget godt, hvad jeg sigtede til, nemlig til de fem Herrer i Kommissionen, som havde taget et Mindretalsstandpunkt for derigennem at slaa fast, at man ikke burde trække faste Grænser i Loven. Naa, Ministeren havde jo ogsaa Smil om Munden, tog det lidt gemytligt og morede sig over det. Jeg misunder ham det ikke; man har ikke saa mange Glæder her i Livet. Hvorfor skal man saa misunde en Mand, naar han ved en eller anden Lejlighed faar lidt at more sig over. Ministeren udtalte, at hvis man vilde blive staaende ved det gamle, betragtede han det som et Tilbageskridt, og han mente, det var et Fremskridt at faa slaaet bestemte Grænser fast i Loven. Deri er jeg ikke enig med Ministeren. Jeg ønsker ikke en fast bestemt Grænse i Loven, for saa kan man ikke følge med Udviklingen. Ministeren vil